

Čitateľský klub VIOLY

... je cyklus určený všetkým vášnivým i príležitostným čitateľom, ktorí okrem zážitku samotného čítania z neho radi niečo navzájom zdieľajú, ktorých zaujíma ako text videl niekto iný, ktorí majú radi rozhovory o prečítanom...

Vždy raz za mesiac pre vás vyberáme literárny text alebo súbor textov nie veľkého rozsahu a ktokoľvek, kto si ich prečíta, je vo Viole vítaný.

Či si už k prečítanému pripravíte krátku referenciu, postreh, vyberiete pozoruhodný verš, obraz, prinesiete otázku, alebo budete len nadšene počúvať ostatných a necháte sa nimi inšpirovať, je úplne na vás...

...obzretie sa
za rokom
2019

Dušan
Kužel

TAJNÁ JAMA STARÝCH RODIČOV

V tom okamihu chlapec všetko pochopil a bolo to také jasné, také úžasné, také priehľadné a jednoduché, že si sadol na pohovku a prekvapene zahryzol do palca; nevedel sa vynachudovať, že na to neprišiel skôr, bolo to, ako keď udrie blesk a nezhasne; čo bolo do tej chvíle tajomné a nepochopiteľné, vystúpilo zrazu v ostrom svetle z hustej tmy, a najúžasnejšie na tom bolo, že sa tým dalo všetko vysvetliť, lebo chlapec už dávno cítil, že sa čosi deje, že v dome starých rodičov nie je všetko s kostolným riadom, no nikdy by sa neodvážil dúfať, že sa za tým skrýva také obrovské a veľkolepé tajomstvo, tajomstvo, ktoré pozdvihlo starú chalupu o celé jedno podlažie, takže teraz bývajú všetci na prvom poschodí, hoci v mestečku to nikto netuší, bože, veď komu by to mohlo prísť na um, otec to tiež povedal len tak akoby mimochodom, možno ani nevedel, akú dôležitú vec odhalil, možno mu skutočne išlo iba o tie rukavice, veď mu o chvíľočku mal ísť vlak, a tých rukavíc nebolo a nebolo, stará mama zalamovala rukami a obrátila naruby celý dom, robila sa, že o nich nič nevie, a to otca asi najviac dohrialo, inak by to zrejme nebol povedal, bol nervózny ako čert, stál pri stole a poklepával prstami o operadlo stoličky,

toto teda neviem pochopiť, mama, to si teda naozaj neviem vysvetliť, teraz som ich mal, všakhej, v ruke, teraz, teraz, a už zmizli, akoby sa boli pod zem prepadli, toto je hrozný dom, priamo hrozný, všetko v ňom mizne, no nie, vy tu musíte mať niekde jamu, takú veľkú jamu, kam to všetko padá, do ktorej to, všakhej, všetko dávate, inak si to teda ozaj neviem vysvetliť...

a chlapec už vedel, že od toho okamihu nebude mať pokoja, že bude chodiť po celej chalupe, prikladať ucho k dlážke a poklepávať na ňu, že v noci v posteli, keď sa pomaly a nečujne bude prikrádať k nemu veľký strakatý pes z mesačného svetla, aby ho uhryzol do nohy, a keď sa skriňa v kúte nadýchne, až zapraská, bude pozorne čakať na ďalšie tajomné zvuky, ktorými vtedy ožíva celá chalupa, nedá si už nič nahovoriť,

božemôj, to je ale ľakavé decko, veď sa neboj, to iba drevo pracuje,

a bude pozorne sledovať, odkiaľ tie zvuky prichádzajú, lebo tam niekde to bude, a chlapec dobre vie, že keď to nájde, bude mať zase všetko, čo časom zmizlo, a toho teda nie je málo, veď v poslednom čase sa stráca toľko vecí, že svet je zo dňa na deň menší, už dávno mu vrta v hlave, ako môže toľko vecí len tak z ničoho nič zmiznúť, stratiť sa...

JASANICA / NÔTIK

„Nikde som nenašiel takú farbičku,“ vracia Perko fotografiu, „ako mal Tvoj chlapec líca. Aj červené, aj biele ako mlieko.“ Bačkaňa drží v ruke fotografiu a smutno jej je, keď na ňu hľadí: Taký nevymaľovaný obráztek!
„A že oči mal zelené, viem, Bačkaňa, už si spomínam...“
„Zelené! Ako býva tráva! Aj svieža... aj trochu zvädnutá...“
„No vidíš! Kde dostaneš takú farbičku, čo by bola aj ako svieža tráva, aj ako tráva zvädnutá?“
„Niet takej farba?“ spýta sa Bačkaňa bezradne, skleslo.
„Možno raz takú farbu nájdem, ľudí sa povypyťujem, velikánske mestá obídem a všade budem vraviť: Neviete o takej farbičke, ako mal Bačkanin Janík líca? Zabaľte mi takú farbičku, ako mal jej chlapec oči!“
„To povieš?“
„Aj naorský trh zájdem, Bačkaňa! Daj hrnce droťovať!“

Bačkaňa odloží fotografiu, ale hrnce nenesí:

„Mačacia lyžička, pozri!“

„Hm, dobrá si ty žena, Bačkaňa,“ vezme droťár drierko, ktoré chlapec vystrúhal pre mačky. „K tebe raz prídem zomrieť. Podaj mi vody, Bačkaňa, poviem, vody sa napijem a so svetom sa rozlúčim“

„Ty nikoho nemáš?“

„Koho by som mal, keď blúdim po svete!“

„Ani syna nemáš?“

„Nemám!“

„Mal si,“ znepokojí sa Bačkaňa, „musel si mať syna,“ a droťára presviedča, dotiera doňho.

„Si ty ale čarodejnica! Nuž mal som, ako mal, aj mal, aj nemal...“

Keď sa nebo schýli k polnoci a Perka začnú chytať driemoty, Bačkaňa si zmyslí ľahať z droťára mačací príbeh.

Dva hrnce mu dá opravovať, zo stoličky ho vydurí a posadí presne tu, kde sedel pri prvej návšteve.

Vymýšľa, vyobracia ho, ba varí i vodu by na neho najradšej šustla. Sama si sadne na posteľ, kde vtedy, pri prvej návšteve, sedelo jej chlapča.

Milan Rúfus

Básne o básňach

Čo je báseň

Položiť na stôl presné ako chlieb
alebo voda. Alebo
medzi dva prsty soli. To je báseň.

A nestúpať si pritom na päty.
Tým menej na špičky. Mať času. Z hlboka
vytiahnuť okov a rovno na prameni
si nepostaviť krám, ba ani chrám.

Až budú pstruhy tiahnuť Jordánom,
nekúpiť prút a vedieť, že sa rieka
neskladá z rýb.

Že o to jej je viac,
o čo je báseň väčšia od slova.

Nie kameň.
Socha, žena Lótova –
To je báseň.

Ticho pred básňou

Ktosi v ňom teraz ako v okne stojí.
Presný a tichý. Otvára ho.
A berie hĺbkou zemi, výšku nebesám.
Ktosi v ňom stojí.
Schyluje sa k básni.
Obíd' te ho. Dnes nie je sám.
Obíd' te láskou, zášťou, slovami.

Až osamie, sám príde za vami.

*Iné, nie inak
Jediná báseň
vo dvoch jazykoch.
Podobná je
a nikdy nie tá istá.*

*Zostúpiš hlbšie a hneď sa stretneš s krvou.
A každá krv je iná,
na iný spôsob kalná, inak čistá.*

*A tvar je stopa, zanechaná telom.
A každé telo ako zvonovina
znie vlastným zvukom.
Je to iné nebo,
hviezdami inak osiate.*

*Chodíme mimo, hovoriac to isté.
Stretávame sa iba v podstate.*

18. 3. 2019

H. Ch. Andersen: Rozprávky (výber)

„Ale veď je nahý!“
vykrikovalo ktoré
dieťa. „Bože
na nebi, čujte ten
nevinný hlas!“
povedal otec.
A ľudia si šepkali,
čo povedalo dieťa.
„Veď je nahý, malé
dieťa to povedalo,
 nahý je!“

(Cisárovo
nové šaty)

Slávik spieval tak krásne, že cisárovi
sa oči zarosili a slzy mu tiekli po lícach. Tu sa slávik
rozospieval ešte krajšie, až jeho spev zaliehal priamo
do srdca. Cisár sa rozradostil a vyhlásil, že slávik dostane
rad zlatej papuče, ktorý bude nosiť okolo krku. Slávik
túto poctu s vďakou odmietol, cítil sa už dostatočne
odmenený.

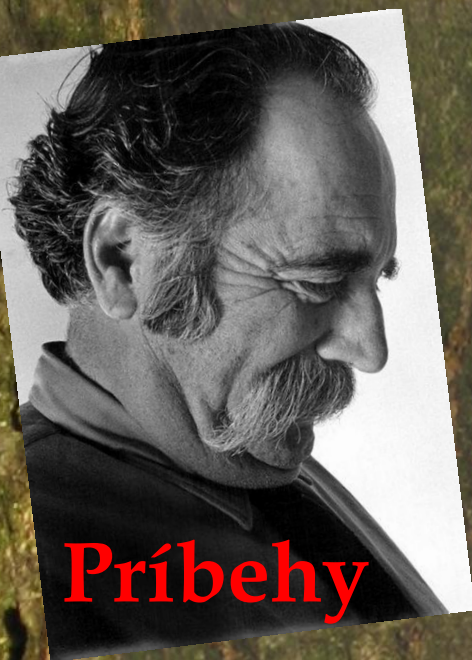
„Videl som slzy v cisárových očiach a to je pre mňa
najvyššia odmena. Cisárovo slzy majú zázračnú moc!“

Slávik potom spieval ďalej sladkým,
ľúbezným hlasom.

(Slávik)

Nezáleží na tom,
či sa niekto narodí
na kačacom dvore,
ak sa vyľahol
z labutieho vajca!
(Mrzké káčatko)

23. 4. 2019

Príbehy

William Saroyana

„Máš mačku?“, opýtalo sa dievčatko na kolieskových korčuliach muža, ktorý uhládzal nový betónový chodník.
„Mám ohromne veľkú mačku,“ odvetil muž, „a vraví mňau.“
Dievčatko pozeralo dolu na muža, ktorý kľačal na kolenách a rukami šikovne uhládzal povrch čerstvého betónu hladíčkou. Pomyslelo si, že mať takú veľkú mačku, to musí byť úplná fantázia, a mužovo mňaukanie sa jej zdalo úplne dokonalé.
Napokon, veď na rukách a na kolenách sám pripomínal veľkú mačku.
„Mňau,“ povedal „mňau“. A zodvihol hlavu ako mačka, ktorá žalostne mňauká.
A nezasmial sa pri tom. To bolo na tom to najlepšie. Dievčatku sa tá mačka veľmi páčila.
(Mačka)

20. 5. 2019

V roku 1914,
keď som nemal ešte
ani šesť rokov, kráčal
po San Benito Avenue
starec a hral sólo na trúbke.
Pred naším dvorom prestal.
Vybehol som z dvora, zastal
pri obrubnici a čakal, že spustí znova, ale márne.
Povedal som: Veľmi rád by som si od vás
vypočul ešte dajakú pesničku. On na to: Mládenec,
nepodal by si pohár vody starcovi,
ktorého srdce nie je tu ale na vysočine?
A na akej vysočine? spýtal som sa.
Na Škótskej vysočine, povedal starec. Nepodal by si?
A čo hľadá vaše srdce na Škótskej vysočine?
Moje srdce tam trúchli, vysvetľoval. Nepodal by si mi
pohár studenej vody?
Kde máte matku? spýtal som sa.
Moja matka je v Tulse, v Oklahome, odvetil starec,
ale jej srdce tam nie je.
Kde je jej srdce? spýtal som sa.
Na Škótskej vysočine, povedal starec. Som strašne
smädný, mladý muž.
Ako to, že celá vaša rodina necháva srdcia na vysočine?
My už sme takí, povedal starec. Dnes tu, zajtra tam.
Dnes tu, zajtra tam? spýtal som sa. Ako tomu mám
rozumieť?
Nik nevie čas ani hodinu, vysvetľoval starec.
A kde je matka vašej matky? spýtal som sa.
Vo Vermonte, v mestečku zvanom White River,
ale jej srdce tam nie je.
Vari je jej ubolené, staré, zlomené srdce
na vysočine? spýtal som sa.
Presne tam, na vysočine, povedal starec.
Chlapče, umieram od smädu.
Na verandu vyšiel otec a zrukol ako lev,
keď sa prebudí zo zlého sna.
Johnny, reval, neotravuj toho úbohého starca.
Dones mu džbán vody, kým nám tu neodpadne
a nezomrie. Nevieš sa správať, doparoma?
Vari sa z času na čas nemôžem
pocestného na niečo spýtať?
(Muž, ktorý nechal
srdce
na vysočine)

D
v
e
p
o
d
h
u
b
m
y
o

Tomáš Janovic & Ján Kalina

r
u

Pretože každý je odniekadiaľ – povedal už Švejk, – ja som odtiaľ „skadzi matka Ježišova“, teda z Prešova. Narodiť som sa síce vybral do Košíc (bolo to pre mňa pohodlnejšie, mali tam pôrodnicu), ale moje mladé letá až do matúry sú nerozborne späté s Aténami nad Torysou, metropolou Šariša, založenou v baťovskom roku 1299 na dôležitej obchodnej križovatke pri ústí sekčovského potoka do Torysy. Pôvodná osada bola osídlená, pravda, už v predhistorickej dobe kamennej, ale že ju pred 25 tisíc rokmi obývali aj moji predkovia, nemôžem dnes s určitosťou tvrdiť.

Otec a matka pochádzali z mnohodesných chudobných rodín. Žili v čase málo vyvinutej antikoncepcie, keď nepochopiteľná logika prikazovala: čím mizernejšie sociálne pomery, tým viac detí. Ale možno to bolo naopak: čím viac detí, tým mizernejšie sociálne pomery. Celkom presne sa už nepamätám, už je to dávno. (Ján Kalina: Obzri sa s úsmevom)

Treba veľa tmy,
kým ľudom
začne svitať.

NA POČKANIE
Nevie, čo so sebou,
ale na počkanie poradí
čo so svetom.

DOBRÝ DEŇ
Keď vojde zlo, povie:
"Dobrý deň, som dobro"
Keď vojde dobro, povie iba:
"Dobrý deň."

PREŽITOK
Už je zrejme prežitok
mať z niečoho zážitok
a nie iba úžitok.

Slovenčina je presná
Keď sa pohoršíš,
tak si pohoršíš.

Sára sa rozpráva
s Jajkelem:
"Jajkele, kde si bol
celú večnosť?"
"Cesty Pána sú
nevyspytateľné,
a ja mám byť lepší
ako on?"

BOŽÍ ČLOVEK
Posledný
Boží človek
je voda
rovnako umýva
dobrých aj zlých
a jedni aj druhí
ju rovnako
špinia.

Žíme svoj život tak,
aby sa v ňom
dobre cítili druhí.

17. 6. 2019

Tri poviedky DUŠANA MITANU

Vôňa húb

Neďaleko svojej deky
zbadal kočík
s nemluvnáťom, ktoré
nehybne, bezmocne ležalo
na chrbte a s roztvorenými
očami pozeralo nahor;
usmial sa – spomienka
na more. Pravdaže,
aj nemluvná hľadelo
na more, čire, belasé more
nad sebou; od malička
pozeráme do jeho vln.
Zahľadel sa na spiacu dcéru.
Ležala na ľavom boku
s dlaňou pod tvárou,
na chudom chrbte jej
vyčnievali lopatky ako
pamiatka na krídla;
medzi nimi sa perlili
kvapky potu.

Oáza s jablňami

„Ale čo, gymnastka zo mňa nebude,“ mávla rukou.
„Vieš čím by som chcel byť?“ – spýtala sa vyčkávavo.
„No, stevardkou,“ hádal som. Zasmiala sa akoby ma dobehla.
„Jabľonou by som chcela byť,“ opäť sa usmiala, „ale len jarnou,
letnou a jesennou. Zimnou nie.“
„Tak sme na tom rovnako,“ povedal som.
„Ako rovnako, ty nemôžeš byť jabľonou.“
„Ja by som chcel byť oázou v púšti. Všade dookola piesok
a ja, trocha trávy, nejaké stromy – „jablone“ skočila mi do reči – „no
dobré, jablone, ozaj, to by sedelo, predtým som síce myslel, že
palmy, ale jablone sú lepšie.“ „A studnička vody,“ doplnila ma.
Sedeli sme ako skrčenci, ľavou rukou som ju držal okolo pliec
a prstami jej brnkali po uchu. „Ty, Ivan, hovoríš, že hviezdy vidieť aj
cez deň, keď vojdeš do hlbokkej studne. Je to tak?“
„Počul som to aj ja, ale ešte som tam neliezol,“
povedal som.
Položila si hlavu na moje plece.

Prievan

...od mája tohto roku, keď sa náhodou prvýkrát
postavila nahá do obloka svojho bytu na štvrtom
poschodí a stretla sa s očareným pohľadom starého
pána Zoltána Horvátha, začalo sa s ňou diať niečo také
podivné, že sa toho sama zľakla. V akomsi
nepochopiteľnom zmätku blúdila bytom ani bez duše,
ohmatávala predmety, ktoré až doteraz považovala
za dôverne známe, za súčasť svojho života, no teraz jej
pripadali záhadné, cudzie, ba priam nepriateľské,
blúdila bytom, akoby hľadala niečo, čo jej síce nikdy
nepatrilo a napriek tomu sa jej zdalo, že to predsa len
stratila. Čo to hľadám, čo to tak nástojčivo
a nezmyselne hľadám, pýtala sa sama seba a cítila,
že v jej vernej, milujúcej a poslušnej duši kľučí kacírské
semienko nedôvery k svojmu vlastnému manželovi,
ktoré napokon vyklíčilo v básňou sformulovanú
otázku: Je to naozaj tak? Musí to byť tak, ako vraví
Viktor? Skutočne je život človeka iba pomlčkou
medzi dvoma katastrofami?
Niet inej možnosti?

Rozprával a zároveň rozmýšľal o tom, že ide na schôdzku a nikto na svete o tom nevie a zrejme sa ani nikdy nedozvie. Žil vlastne dva životy: jeden zjavný, ktorý videl a poznal každý, kto ho chcel poznať, plný relatívnej pravdy a relatívneho klamu, podobný ako vajce vajcu životu jeho známych a priateľov, a druhý život, ktorý plynul tajne. A akousi zvláštnou zhodou okolností, možno iba náhodnou, všetko, na čom mu záležalo, čo ho zaujímal a čo potreboval, v čom bol úprimný, a neklamal sám seba, čo tvorilo jadro jeho života, sa odohrávalo v tajnosti, a všetko, čo bolo klamstvom, škrupinou, do ktorej sa skrýval, aby utajil pravdu, ako napríklad jeho zamestnanie v banke, debaty v klube, jeho 'nižšia rasa', účasť na jubilejných oslavách aj s manželkou – to všetko bolo zjavné. Podľa seba súdil aj iných a neveril tomu, čo videl, ale vždy predpokladal, že naozajstný, zaujímavý život každého človeka sa odohráva pod rúškom tajomstva ako pod rúškom noci. Osobný život každého sa zakladá na tajomstve a možno aj preto kultúrnemu človeku tak veľmi záleží na tom, aby sa rešpektovalo osobné tajomstvo. (Dáma so psíkom)

ZATMENIE MESIACA Z provincionálneho života Obežník

Dňa 22. septembra o 10. hod. večer má byť zatmenie planéty Mesiaca. Pretože podobný prírodný úkaz nielenže nie je zavrnutiahodný, ale dokonca poučný v tom smere, že aj planéty sa často podriaďujú prírodným zákonom, v zmysle podnetu Vám navrhujem, Vaše blahorodie, vydať príkaz zažať v ten večer uličné lampy vo Vašom obvode, aby večerná tma nebránila vrchnosti a obyvateľom sledovať horeuvedené zatmenie, a rovnako Vás prosím, veľavážený pane, prísne dozrieť, aby sa na uliciach z tohto dôvodu nevytvárali hlúčky, neozývalo sa radostné pokrikovanie a podobne. Osoby, ktoré budú nesprávne vykladať uvedený prírodný úkaz, ak sa také nájdu (čo, mimochodom, poznajúc zdravý úsudok občanov, neverím), prosím nahlásiť.

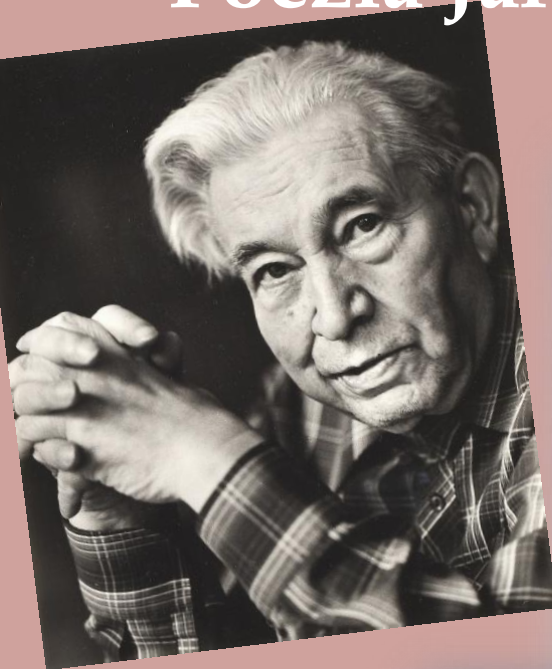
Gnilodušin
Za správnosť:
Tajomník Triasunov

Poviedkar
Anton
Pavlovič
ČECHOV

22. 10. 2019

Poézia Jaroslava Seiferta

Pak jsem si dal do sklenky růžičku,
rozžal svíčku
a počal psát své první verše.

Jen vyšlehni, plameni slov,
a hoř,
ať jsi třeba popálím prsty!

Překvapivá metafora je víc
než zlatý prsten na ruce.
Ale ani Puchmajerův Rýmovník
nebyl mi nic platný.
Marně jsem sbíral myšlenky
a křečovitě zavřel oči,
abych zaslechl zářný první verš.
Ve tmě však místo slov
zahlédl jsem ženský úsměv a ve větru
rozevláté vlasy.

PÍSEŇ O LÁSCE

Slyším to, co jiní neslyší,
bosé nohy chodit po plyši.

Vzdechy pod pečeti v dopise,
chvění strun, když struna nechví se.

Prcháváje někdy od lidí,
vidím to, co jiní nevidí.

Lásku, která oblékla se v smích,
skrývající se v řasách na očích.

Když má ještě vločky v kadeři,
vidím kvěsti růži na keři.

Zaslechl jsem lásku odcházet,
když se prvně rtů mých dotkl ret.

Kdo mé naději však zabrání
- ani strach, že přijde zklamání,

abych nekles pod tvá kolena.
Nejkrásnější bývá šílená.

Byl to můj osud.
Za ním jsem klopýtal bez dechu
celý život.

(Býti básníkem, úryvok)

ÚTĚCHA

Slečno, slečno, vy se mračíte,
že po celý den vám přšelo?
Co by měla říkat tamhle ta malá jepice,
které přšelo po celý život?

Vianočné čítanie

Zrazu sa pohne dom, ale ty to nezacítiš.

Dotyky anjelov ťa ukolíšu, takže
zabudneš na rok, čo je za tebou, na skoré
rána v novembri, keď vychádzaš z domu
a pozeráš na cestu, do povetria s vtákmi,
čo tu ostali zimovať, ale zabudneš aj
na letný, neutíchajúci jas, na riekku a
na kamene v nej, na pomalé a vládne
pohyby tvojich spolužiačok
v posledných dňoch marca, na milú tvár
mamy a na jej vlasy, ktoré voňajú,
na svojich bratov, sestru, otca, na dlhú
úzkú záhradu, zabudneš aj na strach,
ktorý ťa trápi každý večer, keď si líhaš –
musíš zabudnúť, lebo ťa ovládne pokoj,
mier, dobrota, vánok večera
a nastávajúcej noci, radosť z darov, ktoré
si dostal a sám daroval, na všetko zrazu
zabudneš. Pokoj, pokoj. A naozaj:
plameň sviečky sa už nerozprskne.
Dušan Dušek

A keď už vím, prečo nosí dárky Ježíšek alebo
svatý Mikuláš: to preto, že žiadny
opravdový darček není z tohoto sveta,
nýbrž prichádza z nebe, je kouzelný
a nadprirozený sám od sebe, a preto
nemôže byť darovaný ľudskou rukou.
A preto Ježíšek opravdu je a svatý Mikuláš
taky; na mou česť, že jsou, a sice bytují
nadprirozeně v těch darovaných věcičkách,
a proto když je rozbalíte, zavane z nich
na vás taková nebeská a kouzelná vůnička,
jež rozjaří vaše srdce. Dárky přicházejí
z nebe, byť pozemským prostřednictvím
lidského vybírání, smlouvání a placení;
tentokrát ovšem platíme obchodníkovi
jenom za doručení, jenom za to, že nám tu
boží věc zabalil a vydal; ale věc sama,
věc určená za dar, není k zaplacení,
neboť je původu rajskeho.
Budiž vám hodně naděleno.

Karel Čapek

Vánoční pohlednice

Vánoční pohlednici kreslím
a hned ji hodím do schránky
Jen co dokreslím
slámu k jeslím
a tobě žlutý copánky
Jen co vyzlatím hvězdu krásnou
která se snesla nad Betlém
nakreslím ptáky
kterak žasnou
na stromě
právě rozkvetlém

Jiří Suchý

sneh

proti všem
sneh

akoby po boji padá
zakrývajúc sám seba
ticho tichučko

akoby to už ani sám nepočul
akoby netušil
na akú čistotu sa obracia

Kamil Peteraj

...v roku 2019 sme čítali:

Dušan Kužel: Tajná jama starých rodičov

Stanislav Rakús: Jasnica / Nôtik

Milan Rúfus: výber básní o básňach (Básnik / Slová / Ticho pred básňou / Medzi zložitým a prostým / Píšťalka / Báseň a modlitba / Načo sú mi rýmy / Báseň a dieťa / Iné, nie inak / V zemi nikoho / O metafore / Čo je báseň)

H. Ch. Andersen: Cisárovo nové šaty / Ľan / Slávik / Mrzké káčatko / Ropucha / Tieň

William Saroyan: A človek / Holič, ktorého strýkovi odhryzol hlavu cirkusový tiger / Klavír / Leto na krásnom bielom tátošovi / Mačka / Muž, ktorý nechal srdce na vysočine / Najväčšia krajina na svete / Naše priateľky myši / Petržlenová záhrada / Smiech

Ján Kalina: Obzri sa s úsmevom

Tomáš Janovic: výber z básní a aforizmov

Dušan Mitana: Oáza s jablami / Vôňa húb / Prievan

A. P. Čechov: Žobrák / Dáma so psíkom / Deň za mestom / Komik / Na mori / Na súde / Neopatrnosť / Spať, len spať / U holiča / Víťazov triumf / Zatmenie Mesiaca

Jaroslava Seifert: Báseň nejpokornejší / Býti básníkem / Píseň o dívkách / Moře / Píseň o ženách / Píseň o lásce / Útěcha / Tíha hlíny / Píseň o rodné zemi / Na Juliánovských lukách / Ztracený ráj / Rozhovor / Jen jednou / Morový sloup / Prašná brána / Vějíř / Na Bertramce / Počítadlo / Cirkus

Selma Lagerlöfová: Vianočný hosť

Dušan Dušek: Pokoj, pokoj

Karel Čapek: výber z knihy Kalendář

Erik Groch: Dievčatko so zápalkami

Výber vianočných básní od rôznych autorov

Projekt realizovaný
s finančnou podporou

